

bam
bú

«Vaig llegir *El peatge màgic*
quan tenia onze anys i me'n vaig
enamorar bojament.»

SUZANNE COLLINS

«Una meravella de llibre.»

MAURICE SENDAK

*El peatge
màgic*
Norton
Juster

Il·lustracions
de Jules Feiffer

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

Títol original: *The Phantom Tollbooth*

© del text, Norton Juster, 1961
© de la introducció, Norton Juster, 1999
© del text de «Paraules d'elogi»,
Maurice Sendak, 1996
© de les il·lustracions, Jules Feiffer, 1961
© de la traducció, Jordi Martín Lloret, 2012
© d'aquesta edició, Editorial Casals, S.A., 2012
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Coordinació de la col·lecció:
Jordi Martín Lloret
Disseny de la col·lecció:
Nora Grosse, Enric Jardí

Primera edició: setembre de 2012
ISBN: 978-84-8343-209-9
Dipòsit legal: B-12971-2012
Printed in Spain
Impress a Edigrafos, S.A.
Getafe (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació
d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars, llevat
d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos
a CEDRO (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu
fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta
obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
/ 93 272 04 45).

1. *Milo*

Hi havia una vegada un noi anomenat Milo que no sabia el que volia; i això no li passava només a vegades, sinó sempre.

Quan era a escola estava desitjant sortir-ne, i quan ja era fora estava desitjant ser a dintre. Pel camí decidia tornar a casa, i mentre tornava ja pensava a marxar altre cop. Fos on fos desitjava ser en un altre lloc, i quan hi arribava es preguntava per què se n'havia pres la molèstia. No li interessava res, i encara menys les coses que li haurien d'haver interessat.

«Trobo que gairebé tot és una pèrdua de temps», va observar un dia mentre tornava a casa de l'escola caminant sense esma. «No entenc de què pot servir aprendre a resoldre problemes inútils, a restar naps i cols, saber on és Etiòpia o lletrejar correctament la paraula *libèl·lula*.» I com que ningú no es molestava a convèncer-lo del contrari, trobava que el procés de l'aprenentatge era la pèrdua de temps més gran que hi havia.

I així, amb el cap ple de cabòries, caminant a pas lleuger (perquè, malgrat que mai no tenia ganes de ser allà on anava, li agradava arribar-hi al més aviat possible), va pensar que era increïble que el món, que era tan gran, a vegades pogués semblar tan petit i buit.

«I el pitjor de tot», va prosseguir tot moix, «és que no em ve de gust fer res ni anar enlloc, i amb prou feines hi ha res que pagui la pena de veure.» Va acompanyar aquest últim pensament amb un sospir tan profund que un pardal que refileva allà a la vora va callar i se'n va tornar volant cap al seu niu.

Sense aturar-se ni alçar els ulls, en Milo va passar com una fletxa pel carrer ple de cases i de botigues atapeïdes de gent i, al cap d'uns pocs minuts, va arribar a casa i, com una fletxa, va creuar el vestíbul, va pujar a l'ascensor —dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit pisos—, va baixar al replà, va obrir la porta del pis, va anar esperitat a la seva habitació, es va deixar caure sense esma en una cadira i va rondinar:

—Una altra tarda interminable.

Va mirar ensopit totes les coses que tenia. Els llibres que li costaven massa de llegir, les eines que no havia après a utilitzar, el petit cotxe elèctric que feia mesos —o potser anys?— que no conduïa, i els centenars de jocs i joguines, bats i pilotes i barrija-barreja de coses escampades al seu voltant. I aleshores, en un costat de l'habitació, a tocar del tocadiscos, va veure una cosa que estava ben segur de no haver vist mai.

Qui podia haver deixat allà un paquet tan enorme i tan estrany? No era ben bé quadrat, però tampoc no era rodó, i probablement era el més gran de tots els paquets grans que havia vist mai.

En un dels costats tenia enganxat un sobre molt blau que deia simplement: «PER A EN MILO, QUE TÉ MOLT DE TEMPS.»

Si alguna vegada heu rebut un paquet sorpresa, de segur que ja us imagineu com n'estava d'estranyat i de nerviós en Milo; però si no n'heu rebut mai cap, pareu molta atenció, perquè pot ser que qualsevol dia en rebeu un.

«No és pas el meu aniversari», va cavil·lar en Milo, «i encara deuen faltar uns quants mesos per al Nadal; tampoc no m'he portat extraordinàriament bé, de fet ni tan sols m'he portat bé.» (Fins i tot ell mateix ho reconeixia.) «El més probable és que no m'agradi, però com que no sé d'on ve tampoc no el puc tornar.» Hi va rumiar una estona i finalment va obrir el sobre, però només per educació.

«UNA AUTÈNTICA CABINA DE PEATGE D'AUTOPISTA», deia la nota, i continuava així: «FÀCIL DE MUNTAR A CASA, I ESPECIALMENT INDICADA PER A AQUELLS QUI NO HAN VIATJAT MAI MÉS ENLLÀ.»

«Més enllà de què?», va pensar en Milo mentre continuava llegint.

«AQUEST PAQUET CONTÉ LES PECES SEGÜENTS:

»Una (1) cabina de peatge autèntica per muntar seguint les instruccions.

»Tres (3) senyals de precaució per utilitzar en cas de precaució.

»Diverses monedes per pagar peatges.

»Un (1) mapa, actualitzat i dibuixat amb molta cura pels nostres mestres cartògrafs, i on es poden apreciar tota mena d'accidents geogràfics, tant els naturals com els artificials.

«Un (1) llibre de normes de civisme i de circulació, que no es pot doblegar ni esquinçar.»

I a baix de tot, amb lletres més petites, el text acabava així:

«NO ES GARANTEIXEN ELS RESULTATS, PERÒ SI NO QUEDA DEL TOT SATISFET, SE LI TORNARÀ EL TEMPS PERDUT.»

Va seguir les instruccions, que li demanaven retallar per aquí, aixecar per allà i doblegar pertot arreu, de seguida va haver desempaquetat i muntat la cabina sobre el seu suport.

Va col·locar les finestres, va fixar el sostre, que sobresortia per tots dos costats, i en acabat va collar la capsa de les monedes. S'assemblava força a les cabines de peatge que havia vist molts cops durant les sortides en cotxe amb la família, tot i que, per descomptat, aquesta era molt més petita i de color morat.

«Quin regal més estrany», va pensar. «El mínim que podrien haver fet era enviar també una autopista. Així sense res no fa cap servei.» Però com que en aquell moment no tenia ganes de jugar a res més, va muntar els tres senyals: «A PROP DEL PEATGE REDUEIXI LA VELOCITAT», «TINGUI A PUNT L'IMPORT EXACTE», «PENSI BÉ ON VOL ANAR», i a poc a poc va desplegar el mapa.

Tal com anunciava la nota del sobre, era un mapa molt bonic, amb molts colors, on es veien carrers principals, rius i mars, pobles i ciutats, muntanyes i valls, interseccions i desviaments, i llocs d'interès tan bonics com històrics.

L'únic problema era que en Milo no havia sentit mai a parlar de cap dels llocs que sortien al mapa, i fins i tot els noms li semblaven d'allò més estranys.

«No crec que aquest país existeixi», va concloure després d'estudiar-lo detingudament. «Però tant és.» I tot seguit va tancar els ulls i va posar el dit a l'atzar damunt del mapa.

«Diccionòpolis», va llegir en Milo a poc a poc quan va veure el que el seu dit havia triat a cegues. «Bé, doncs, si s'ha d'anar a algun lloc, tant és aquest com un altre.»

Va creuar l'habitació i va desempolsegar el cotxe amb cura. Llavors va agafar el mapa i el llibre de normes, va pujar al vehicle i, a falta de res millor a fer, va conduir lentament fins a la cabina de peatge. Mentre introduïa la moneda i passava a l'altra banda va pensar mig penedint-se: «Espero que aquest joc valgui la pena; si no, m'espera una tarda avorridíssima.»

2. *Més enllà d'Expectatives*

De cop i volta es va adonar que circulava per una carretera rural, i en mirar endarrere per damunt del muscle ja no veia ni la cabina de peatge, ni la seva habitació, i ni tan sols casa seva. El que havia començat com una cosa de mentida ara resultava ben real.

«Si que és estrany», va pensar (tal com vosaltres deveu estar pensant ara mateix). «Aquest joc és molt més seriós del que em pensava, ja que vaig conduït per una carretera que no havia vist mai, cap a un lloc del qual no havia sentit a parlar, i gràcies a una cabina de peatge que no sé d'on ha sortit. Si més no, estic content que em faci bo», es va dir tot optimista, ja que, de moment, allò era l'única cosa que sabia del cert.

El sol resplendia, el cel era clar i tots els colors que veia li semblaven més vius i intensos que mai. Les flors brillaven com si les haguessin netejat i enllustrat, i els arbres alts que vorejaven la carretera emetien esclats d'un verd platejat.

«BENVINGUT A EXPECTATIVES», deia un rètol amb lletres ben pulcres fixat a la paret d'una caseta situada al marge de la carretera.

rècord

+10

«La història flueix amb tanta agilitat i energia que quedo encisat, captivat, cada vegada que giro pàgina i m'endinsó encara més en els perills i les confusions de la recerca d'en Milo i dels seus companys de viatge.»

PHILIP PULLMAN

Celebrem el 50è aniversari d'un gran clàssic de la literatura juvenil nord-americana, traduït a més de 10 idiomes.

En Milo és un noi que s'avorreix amb tot i no troba ni la solta ni la volta de les coses, fins que un dia, en tornar d'escola, es troba a la seva habitació un paquet enorme d'origen desconegut que conté una joguina d'allò més estranya: una cabina de peatge per muntar. El nostre amic mandrós i descregut no sospita que, un cop hagi travessat la barrera del peatge, s'endinsarà en un món fantàstic on l'esperen els amics més increïbles i les aventures més meravelloses que mai s'hagués imaginat: un viatge que, sense cap mena de dubte, li ensenyarà moltes coses i li canviarà la vida.

